

at bevirke dette Resultat. For at Redskabet skal kunne bruges med Nytte, maa det slæbe langs Bunden, og det kan da ikke undgaaes, at det ved samme Lejlighed ødelægger Planteværten, forstyrrer Fiskenes Leg og Yngel, knuser og skader en Mængde Smaabyr, der skulle være Fiskenes Næring; og saaledes bruges i Virkeligheden alle de paagjældende Redskaber, efter hvad Udvalgets Medlemmer selv personlig have erfaret og efter overensstemmende Vidnesbyrd fra de forskjelligste Sider. Det er selvfølgelig ligeegyldigt, om Redskabets Sænkning under Brugen sker ved, at der paahænges det en større eller en mindre Bøgt.

Vi kunne derfor — aldeles bortset fra den Vanfærlighed, der er forbunden med at paase, at Fiskerne ikke, naar de fiske, bruge sværere Bøgt paa deres Vaad, end dette har, naar Dyrighederne ser det, og overhovedet Misligheden ved at overholde Forbudsbestemmelser af den i Loven af 9. Marts 1872 omhandlede Art, med Hensyn til et Fiskeri, der altid drives om Natten — ikke andet end anse denne Lov for uheldig og utilfredsstillende, og maa foreslaa, at enhver Brug af de her omhandlede Slæbevaad forbydes paa det danske Soterritorium. Den Omstændighed, som ogsaa er bleven fremdraget angaaende denne Sag af det af Folkethinget med Hensyn til Loven af 9. Marts 1872 nedsatte Udvalg, om Vaadnet er forsynet med lange Arme eller ikke, er selvfølgelig aldeles uden Betydning.

Vi ere overbeviste om, at ingen virkelig sagkyndig Mand vil kunne paastaa, at disse Redskaber ere uskadelige eller dog, i Forhold til deres Godhed som Fiskeredskaber, ikke mere skadelige end andre Fiskeredskaber, og det er os ej heller bekjendt, at nogen Sagkyndig har gjort det, hvor ikke egen Fordel har gjort hans Blik mindre klarseende.

Endelig er der en Omstændighed, som maatte gjøre Brugen af disse Redskaber betænkkelig, selv om deres Skadelighed var mindre betydelig eller tvivlsom, og det er den Forstyrrelse, som de bevirke med Hensyn til alt andet Fiskeri. Slæbevaadfiskerne, — der selv aldeles ikke behøve at forstaa sig paa Fiskeri og ingen Interesse have tilfælles med andre Fiskere, — overfare om Natten i kort Tid store Strækninger, hvor de hensynsløst horkfore alle mødende Fiskeredskaber og afbryde de stedlige Fiskeres regelmæssige Fiskeridrift. Denne Side af det omhandlede Fiskeris Skadelighed er af meget stor Betydning, ikke blot fordi mangfoldige Smaafiskere derved berøves deres naturlige og tilvante Levevej, men ogsaa fordi den eneste Maade, hvorpaa disse Fiskere kunne bevare deres Eksistens i denne Kamp, er ved selv, hvis deres Midler kunne strække til, at kaste sig paa den forhadte Fiskemaade og saaledes selv hjælpe til at ødelægge den Erhvervsstilbe, hvoraf de og deres Forsædere i mange Tider have ernæret sig, og som ved en fornuftig Brug kunde bevares ogsaa for deres Efterkommere.

Vi kunne ikke slutte nærværende Undersøgelse angaaende de bundslæbende Redskabers Skadelighed uden at tilføje den Bemærkning, at forsaavidt vi have hentydet til Ødelæggelsen tilligemed Planteværten af den derpaa samt paa Havbunden affatte Fiskeleg, saa er dermed ikke ment, at alle Fiskes Leg søger Bunden; det er tværtimod ad videnskabelig Vej bragt til Bished, at Legen af flere i økonomisk Henseende vigtige Fiskearter (f. Ex. Torst, Makrel) befrugtes frit flydende og stiger mod Vandets Overflade, hvor den udvilles og faaer Liv, og at de fleste lavere Dyr (f. Ex. Hummers og Østers) nydsudklækkede Yngel, endogsaa har en kort Sværmetid højere i Vandet, førend de søge Bunden, flere af dem for ikke mere at forlade den. Men det er ialtsald afgjort, at Sildens Leg bundfældes og befæstes paa Bunden, og denne Fisk, der staar i første Klasse af værdifulde Fisk, maa derfor Slæbevaadene ramme følelig i Udviklingsstiden, ligesom stadig det hele lavere Dyreliv, der udgjør en saa væsentlig Livs- og Opfostringsbetingelse for Fiskene. Ganske vist vilde en enkelt Drift med dette Redskab ikke gjøre større Skade, end Naturen snart igjen kunde oprette; men det er den stadige, paa samme Sted af et tiltagende Antal Redskaber ofte gjentagne Overfkrabning af Bunden, som bliver uheldbringende for denne og for Fiskeriet i det Hele. Derfor man tillader dette Fiskeri, staar et overdrevet Brug af det — som Erfaringen allerede har vist — ikke til at afværge, da en Begrænsning til det mindst Skadelige af dets Brug — selv om man kunde overvinde Vanfærlighederne ved at finde den rette Begrænsning —, efter Omstændighederne ikke kunde kontrolleres. Der er allerede af den Grund ingen anden Udvej end et absolut Forbud mod en i Principet saa aldeles forkastelig Klasse af Redskaber, og vi have deri fundet Medhold hos forstændige Mænd, som dog selv bruge dem.

Som oplysende Bilag til hvad her er anført kunne vi endelig henvise til de mange Besværginger fra Fyns, Sjællands, Lollands, Falsters og Jyllands Kyster, der ere vedlagte Udvalgets Forhandlingsprotokol. —

Stryggliben er et til Nalefangst bestemt Fiskeredskab af en tresidet prismatisk Form, hvis Ende og to Sider ere beklædt med et smaaamasket Ræt, medens den tredje Side er aaben; paa den nederste Del af denne er en ombøjet Kant (Kam) ligeledes af tætmasket Ræt, omtrent af Haands Brede, stillet saaledes, at Nalen kan glide over Kammen ind i Gliben, men ej gaa tilbage.